

Posudek rigorózní práce

Katedra kulturologie FFUK Praha

Název práce: **Komika v hudebně dramatické oblasti.**

Jméno doktoranda: **Mgr. Luisa Albrechtová.**

Vedoucí práce: **Doc. PhDr. Vladimír Borecký, CSc.**

Oponent: **PhDr. Vladimír Czumalo, CSc.**

Předložená rigorózní práce Luisy Albrechtové *Komika v hudebně dramatické oblasti* vznikla doplněním a rozšířením diplomové práce *Fenomén komiky v hudebně dramatické oblasti* z roku 2004, která byla jako mimořádně zdařilá výborně hodnocena. Rozšíření se týká především kapitoly věnované operetnímu žánru, který byl v původní práci opomenut, ale i řady dílčích pasáží v jednotlivých kapitolách, zejména pak úvodu a závěru práce.

Výběr tématu souvisí organicky s profesionální orientací autorky, která se vedle studia teorie kultury věnovala aktivně dramatickému zpěvu napřed na pražské HAMU, nyní ve Vídni. Zpracování tématu spojuje teoretickou pečlivost a akribii s mimořádným vztahem a zaujetím.

Historické rámcování zachovává periodizaci použitou v diplomové práci. Dějinné etapy vývoje komické opery jsou rozvrženy v následujícím sledu: Na začátku je uveden zrod opery v počátcích 17. století i s jejími komickými variacemi. Následuje pohled na rozvoj opery bufa v 17. a 18. století s jeho vrcholem v Mozartových komických operách. Dále pak rozvoj komických forem operního žánru v romantismu, který vrcholí Wagnerovou reformou opery. V té souvislosti autorka podrobně rozebírá jedinou Wagnerovu komickou operu, *Mistry pěvce norimberské*. Zde je organicky vsunuta přidaná kapitola hodnotící vznik a význam operety, právě v její komické orientaci. Autorka zmiňuje

iniciační význam Offenbacha a Hervého a uvádí pak hlavně autory vídeňské operety, Johanna Strausse, France Suppého a Josepha Lannera, maďarské skladatele, Franze Lehára a Imre Kálmáně, ale i autory české operety, Oskara Nedbala a Rudolfa Frimmla. Na tento kontext pak navazuje rozpracovaná desátá kapitola věnovaná české komické opeře v klasických dílech Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka až po postmoderní operu Martina Smolky *Nagano*, oslavující vítězství českého hokejového mužstva na Olympiádě v Japonsku.

Práce je psána kultivovaným, sdílným stylem, který dokáže zaujmout. Grafická úprava představuje vyvážené a srozumitelné rozvržení jednotlivých partií, navíc je práce bohatě ilustrována sedmnácti vhodně vybranými obrazovými přílohami. Bibliografie se oproti diplomní práci značně rozrostla i pokud jde o literaturu cizojazyčnou. Odkazy k literatuře i soupis literatury odpovídá normě.

Z našeho hlediska se autorce podařilo vyrovnat korelaci hudebních komických forem s historickými komickými konfiguracemi a věnuje i náležitou pozornost otázkám sémantičnosti hudby.

K rozpravě bych doporučil zamyslet se nad formou komičnosti současných multimediálních operních děl, která eliminují lidský hlas a pěvecké party nahrazují technologickými napodobeninami. Zda tzv. současná avantgardní opera (po Johnu Cage-ovi) dokáže interpretovat naši realitu byť v nějakém komickém zkruslení.

Práci pokládáme za velmi dobře koncipovanou, obsahově systematicky zpracovanou a jako takovou ji doporučujeme k obhajobě v rámci rigorózní zkoušky.

10. 12. 2006

Doc. PhDr. Vladimír Borecký